

LUCZNY (3) ai

sg m N łuczny (1). ◇ G łucz(n)e)go (1). ◇ A łucz(n)e)go (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI – XVIII w

1. *Uzbrojony w łuk* (1) :

W przen (1) : *Ten Properitus* miłośny y Polfki *Tibulus* [...] Czáfem też ná chćiwych łoniech grzeie Kupidyná/ Pobudza łuczne)go mátki piánorodney fyná. *KlonŻal* B4.

2. *Trafiający, celny* (2) : myfliwiec poźrzawłzy ná pśá/ ná ptaka [!]/ iuż hnet wie czo w nim wre/ iefli rączy/ iefli łuczny/ iefli łowny/ ábo gniewliwy *GórnDworz* L15.

W porównaniu (1): *BibRadz Ier* 50/9 cf *Wyrażenie*.

Wyrażenie: »strzelec łuczny« (1): Íprawią wo)fká przeciw iemu [*Babilonowi*]/ y ták wzięte bę)żie/ á ftrzáły iego bę)żá iáko ftrzelcá łuczne)go [*sagitta eius tanquam fortis prosperantis (marg) orbantis (-)*]/ z ktorych żadna darmo wyftrzelona nie bę)żie. *BibRadz Ier* 50/9.

[*Przen*: *Dosię)gający, wymierzający karę*: Cierpliwyć pan Bog, ale łuczny, a im dłużej cierpi, tem ciężej karze. *Kucz)Przestr* 86.

łuczny na kogo: Tákci nie rychły Bog ále pożyteczny fwoim/ á łuczny ná złościwego *GilPos* 272v (*Linde*).]

Cf **ZŁOTOŁUCZNY**

KCh